

Prejšnji teden, točneje 28. oktobra so vsi zbori skupščine občine Ljubljana Center razpravljali o delovnem gradivu za osnutek resolucije o politiki uresničevanja srednjeročnega plana v prihodnjem letu. Vsi zbori so bili do gradiva zelo kritični ter pri tem opozarjali predvsem na neustrezen in zastarel način sestavljanja, premajhno konkretnost in nerealnost dokumenta. Kljub nekaterim objektivnim razlogom za takšen pristop, so delegati vendarle odkrito kritizirali predlagatelja gradiva, da je vanj vložil premalo ustvarjalnega dela, da so gradivo pripravljali premalo timsko. Prav zaradi izjemno »skromnega« gradiva je bilo na sejah »izgubljenega« precej dragocenega časa, ob razpravljanju, ali takšno gradivo sploh sodi na dnevni red zborov. Delegati so o gradivu vseeno razpravljali, žal premalo o njegovi vsebini, ter se odločili, da naj predlagatelj pripravi celovit osnutek resolucije za eno od prihodnjih sej skupščine. Pri tem naj se seveda ustrezno strokovno in politično organizira.

Kakšna naj bi pravzaprav bila resolucija o družbenoekonomskem razvoju naše občine v prihodnjem letu? To vprašanje se postavlja na različnih ravneh in je gotovo zaradi sedanje težke ekonomske situacije nadvse pomembno.

Zagotovo mora biti resolucija za prihodnje leto drugačna od vseh iz prejšnjih let. Manj mora biti »v oblakih«, bolj naslonjena na lastne zmožnosti in našo pripravljenost, da uresničimo znane skupne družbene stabilizacijske cilje. Dokument je lahko kratek, toda z njim moramo točno opredeliti, čemu se bomo v prihodnjem letu odpovedali in kako bomo, ob zategovanju pasu, živeli, vendar kljub temu živeli s perspektivo.

V razvoju se moramo vsekakor opreti na lastne sile, to pa pomeni, ustvariti temeljito spremembo v odnosu do dela in družbenih sredstev, do hitrejšega razvijanja samoupravnih druž-

Vsak naj opravi svoje naloge

benoekonomskih odnosov. V razvoju ne bomo mogli več računati na kredite, s pomočjo katerih bi uresničevali svoje želje. Zato zdaj ni druge poti kot vztrajati v varčevanju in odrekanju, vztrajati v utrjevanju temeljev naše družbe, prispevati k stabilnosti na vseh področjih družbenega dela in življenja.

Občinska resolucija mora biti blizu ljudem v bazi. To pa pomeni, ne sme biti sestavljena v kabinetih, ne sme biti pisarniška; nastajati mora na čim bolj demokratičen način, že med samim nastajanjem jo moramo preverjati v praksi. Zelo pomembno je torej vprašanje oblikovanja resolucije od spodaj navzgor. To je vprašanje življenjskosti resolucije in obenem razmišljanje o realnem uresničevanju tega planskega dokumenta.

Velika je odgovornost občinskega izvršnega sveta za prihodnji razvoj in naše ravnanje v sedanosti. Kot predlagatelj naj ob vseh znanih težavah pri sestavljanju občinske resolucije ne čaka le na formulacije mestne, republiške in zvezne resolucije, temveč naj prisluhne pobudam baze, uveljavlja in upošteva ter spodbuja bolj kot doslej – avtonomno načrtovanje.

Kakšen bo torej naš razvoj v prihodnjem letu? Obrnjeni bomo predvsem k možnostim povečevanja proizvodnje, izvoza in produktivnosti ter k zmanjševanju potrošnje. Ob selektivnem oblikovanju ekonomske politike moramo puščati prostor za delovanje ekonomskih zakonitosti, slediti mislim iz izhodišč za sestavo dolgoročnega programa ekonomske stabilizacije, ter predvsem z vso odgovornostjo uresničevati dogovorjene naloge, saj se nam lahko vsakršno nespoštovanje dogovorjenega sedaj mnogo bolj maščuje, kot doslej.

Vse subjektivne družbene sile se morajo zdaj odgovorno lotiti načrtovanja razvoja za prihodnje leto. Predvsem moramo ustvariti vzdušje, ki bo prispevalo k realnemu gledanju na prihodnost ter k maksimalnemu spoštovanju dogovorjenih nalog. To vzdušje pa lahko dosežemo predvsem z neposrednim delom med ljudmi, med nosilci razvoja in ekonomske stabilizacije, brez lepo zvneničih besed, s konkretno akcijo!

Naj povemo, da je na skupnem zasedanju vseh zborov posebno pozornost vzbudila dobro pripravljena uvodna razprava predsednika izvršnega sveta Milana Slemnika, s katero je bilo prenekatere slabo zapisano poglavje v resolucijskem dokumentu vsebinsko ustrezno dopolnjeno. Slemnik je posebej opozoril, da morajo vsi ozdi v naši občini izdelati programe izvoza ali sodelovanja v izvozu s konkretnimi ukrepi za povečanje vseh oblik deviznega dotoka s konvertibilnega področja, izdelati program možnih nadomestitev uvoženih materialov z domačimi ali uvoženimi s klirinškega območja, izdelati program možnega zmanjševanja vseh vrst neblagovnih odливov (službena potovanja v inozemstvu, plačila inozemskih provizij in storitev), proučiti in opredeliti možnosti skupnega nastopa na tujem trgu.

Glede rasti proizvodnje, celotnega prihodka in dohodka je Milan Slemnik ponovno opozoril, da bo rast možna le ob varčnejši in učinkovitejši izrabi energije, in obstoječih strojnih in delovnih zmogljivosti.

Izvršni svet v upravnimi organi prevzema nalogo usklajevalca in koordinatorja družbenih usmeritev za leto 1983, pri tem pa seveda ne bo uspešen, če svojega ne bodo opravili vsi subjekti planiranja: OZD, KS in SIS materialne proizvodnje in družbenih dejavnosti. Postopek usklajevanja v tem letu bo težji kot kdajkoli prej, je dejal Slemnik in gotovo je zaradi številnih udeležencev v postopku načrtovanja in zahtevnosti tega trenutka potrebna usklajena in stalna družbenopolitična akcija, da bo vsak opravil svoje naloge.

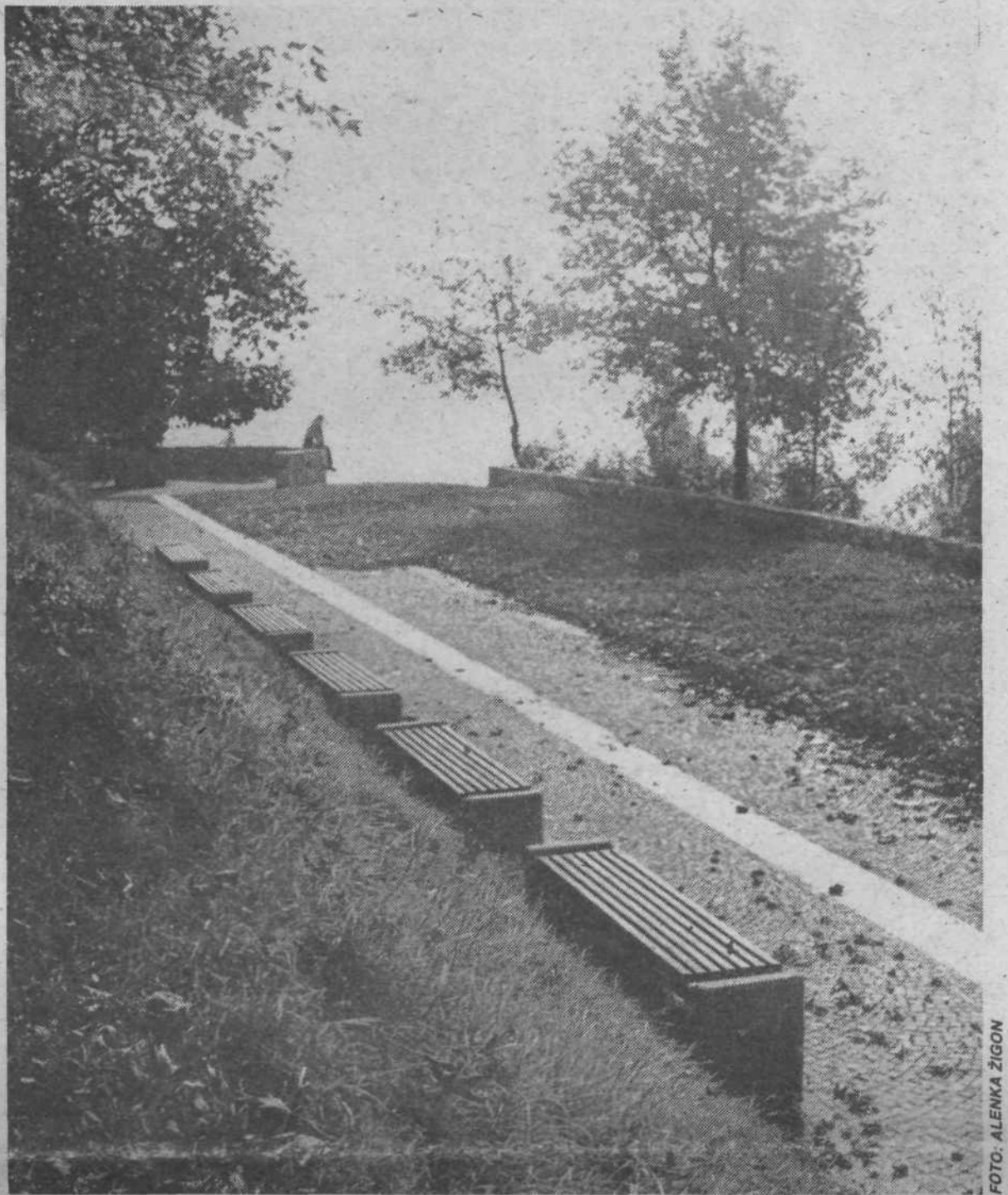

FOTO: ALENKA ŽIGON

DOGOVORI

GLASILO SZDL LJUBLJANA CENTER

Leto X - 2. november 1982

Štev.: 17 - BREZPLACNO

Odrekanje danes za boljši jutri

Vsakdo, ki je le količič poznal položaj, v katerem se je znašla naša država v zadnjih letih, je vedel, da je potrebno nekaj ukreniti in da je potrebno odločno ukrepati na vseh področjih našega življenja. Prvi ukrepi so zdaj tu. Skoraj slehernega med nami so zadeli, vendar pa nas obenem navdali z upanjem, da smo polagoma le krenili na pot, ki naj nas popelje iz sedanjih gospodarskih stisk.

Nekateri negodujejo, češ da so ukrepi prišli prepozno, da so jih pristojni organi pripravljali preveč dolgo, potem pa so jih sprejeli kar po hitrem postopku. Zaradi naglice niso sije v sebi bržčas tudi marsikatero slabost in pomanjkljivost, kar pa ta čas niti ni tako pomembno. Pomembno je, da ukrepe imamo. Zdaj je vrsta na vsakomur izmed nas, da se s kar največjo vnemo loti dela na svojem področju in da z osebno disciplino, razumevanjem in tudi odgovorovanjem prispeva h kar najbolj uspešnemu namenu, ki naj bi ga ukrepi dosegli; to naj obenem med drugim pomeni, da naj bi čimprej prenehali

veljati tisti ukrepi, ki imajo začasni značaj.

Nobene potrebe ni, da bi prikazovali stanje lepše, kot v resnici je. Zaradi omejitve uvoza in zaradi izvoznih obveznosti bomo imeli najbrž še vedno nekaj motenj v preskrbi. Nujno je, da vsi skupaj s strpnostjo in razumevanjem pokažemo zrelost in zavest s tem, da disciplinirano sprejemamo določene omejitve, ki bodo verjetno od časa do časa še nujne.

Takoj bomo morali oživiti delo potrošniških svetov, ki naj vplivajo na enakomerno in pravično preskrbo z najnujnejšimi vrstami potrošnih dobrin. Potrebna bosta resnično tovarišstvo in socialistična solidarnost. To naj pride do izraza tudi pri sosedski pomoči starim, bolnim in invalidnim občanom. Če bo prišlo do slabše oskrbe z določenimi vrstami blaga, potem naj bi komisije za socialno delo v krajevnih skupnostih skupaj s potrošniškimi sveti in trgovinskimi organizacijami poskrbele, da bo zagotovljena preskrba prav za te občane.

Na tem mestu ne govorimo

o nujnosti boljšega ustvarjalnega in strokovnega dela na vseh ravneh, o dobrem gospodarjenju in osebni odgovornosti. To so zadeve, ki morajo prodreti v zavest slehernega izmed nas, tako kot mora v nas prodreti zavest o varčevanju z vsemi vrstami dobrin.

Ob zagotovitvi, da bo naše obnašanje in spremenjene navade prispevalo k izboljšanju pogojev za delo in vsakdanje življenje, smo se občani pripravljeno odrekli določenim ugodnostim. Naši občani, predvsem pa prebivalci Ljubljane, so že nešteto krat pokazali svojo visoko zavest in politično zrelost. Seveda pa še zdaleč ne gre le za Ljubljano. Oči vsega sveta so danes uprte v Jugoslavijo, kako bo razrešila položaj, v katerem se je znašla. Naši narodi so znali v preteklosti razreševati še bolj zapletene situacije. Z zaupanjem lahko zremo v prihodnost, ki vsaj v začetku ne bo lahka. S skupnimi napori pa nam bo brez dvoma uspelo ustvariti pogoje, ko bomo kasneje lahko zadihali laže kot današnje dni.

NIKO ISAJEVIČ